

UN GIR INESPERAT

Potser perquè la vida no és sinó una successió de cicles que s'empaiten i s'endinsen els uns amb els altres, sempre que acaba l'any, sentim la necessitat de fer balanç, de mirar enrere, d'agafar aire, de voler tornar a començar i de sentir dins de nosaltres altra vegada aquella magia que va aparèixer dins de tu.

Però a base de cops i moments durs anem aprenent que la vida en els bons propòsits només serà tan forta com ho sigui la nostra voluntat de voler créixer i saber de coses noves.

Qui ens ha dit que enguany les coses hagin de ser millors o pitjors.

Emocionant, divertit, sorprenent, diferent, únic... S'ha acabat l'any, i en comença un altre, l'he volgut començar acompanyat d'aquell amb qui vaig començar tot. No em vaig enamorar al primer cop d'ull però al llarg del temps pense que d'aquesta manera és l'única que val la pena.

M'assec a la butaca del meu avi, una butaca gran on s'han recitat i creat mil hi una història per recordar. Agafe un llibre, l'obric, comence a mirar-lo, recapacite, m'imagino i deixo volar els meus pensaments. Recordo la infància, una etapa no gairebé idíl·lica. L'únic que s'hem passa pel cap, la paraula mort. La mort continua sent un dels grans tabús que encara pateix la nostra societat. És un tema del que no ens agrada parlar i menys amb els nens. No hem d'ocultar la realitat als nens, ni protegir-los de la mort, però sí que els hem de preparar per la mort i ajudar-los en el procés de dol. Malauradament moltes vegades no en volem parlar. Sembla com si per parlar-ne deia, esquivem el tema. Però el que és ben segur, és que aquest tema no el podem esquivar sempre, la mort forma part de la vida, quanta més vida tinguem, més morts viurem al nostra voltant.

Me'n recordo perfectament del moment de voler sentir, escoltar, abraçar algú i que no estigués ací, jo no ho sabia, pensava que estava passant unes idíl·liques vacances amb l'àvia.

No he tornat a sentir la seva olor, el seu pensar i saber transmetre les coses. No he tornat a veure aquesta butaca gran i meravellosa, plena de contes i poemes que mai ens a pogut contar. Però així doncs, és el camí de la vida.

Des d'aquell dia, tot era fosc, mirava al cel i no hi havia ninguna estrella que s'il·luminara, mirava al carrer i estava tot desert. Els meus ulls sols captaven la soledat. En eixe mateix moment vaig sentir com una motxilla amb molt de pes, em rodejava la meua esquena. Mai abans havia sentit alguna cosa així, era menut no tenia molta idea, però tot em va afectar bastant. Ningú, en cap moment, s'havia atrevit a parlar-me que la vida era aquella barreja de sentiments que un dia et feia

abraçar els núvols blancs, i l'endemà, sense cap mena de sentit, t'obliga a estar dins d'una bola redona i negra, on et porta cap a baix sense ni tan sols, adonar-te.

Vaig seguir el camí, aquest procés no era gens fàcil, cada vegada notava més pes, estava més cansant i no tenia ganes ni tan sols d'alçar-me del llit. Cada vegada anava en augment, però era jo mateixa el que em posava més pes. Tota aquesta situació em va dur a que ni tan sols em poguera veure'm, em donava fàstic com era, pensava que ningú em volia ni tampoc m'estima, sentia que el meu avi era l'única persona en aquest món que acceptava tal i com sóc.

Madurem, creixem, és una altra etapa de la vida.

De sobte en un obrir i tancar d'ulls vaig passar a l'adolescència, pense que no era el moment correcte, no era feliç. Cada vegada que me'n recordava tot el que havia passat, davant meua apareixia un gran mur que no em deixava avançar. No era jo, el meu jo negatiu sabia empoderat de mi, dels meus sentiments, els meus pensaments, la manera de pensar i veure les coses. En eixe moment la paraula felicitat, alegria i diversió no existien, vivia al carrer de la tristesa i l'amargor. L'emoció i la innocència que em permetia ballar a les nits, s'ha convertit en un gran i pesat insomni. Vull mirar carrer avall i trobar el meu jo que s'ha perdut, vull viure al carrer de l'alegria per veure que aquell objecte que es troba enmig de la la tempesta, es plena de colors, que tan aviat em transporten a la felicitat de la infantesa. Vull llevar-me de damunt aquesta motxilla que em rodeja i no em deixa avançar. Sí, jo vaic tantes coses...

Una nit d'estiu, recolzat a la barana de fusta oscura del meu balcó, contemplant la claror del cel i la foscor dels carrer, un nou cometa, em transporta temps enrere. Em vaig assabentar que la vida no es sino una barreja de sentiments, on tu escolleixes el que vols. Mai havia estat així, era com si encara no haguera nascut, pareixia estar dins la panxa de la mare, sense eixir d'aquell capoll on tot és bonic i no hi ha ninguna complicació. Te'n adones que et fas gran i que no pots estar sempre a una bombolla on tot llueix més que el gel. De vegades és desfarà i no sabrem el perquè de les coses, això és créixer i saber aprendre.

Per fi, quan menys teu esperes, sense adonar-me'n, vaig entrar a un tren on la seva destinació, era la necessitat de buscar el carrer de l'alegria i felicitat, eixe que tant desitjava trobar. Em vaig començar a voler i estimar com sóc, a sentir que cada cosa passa al moment oportú i què t'ajuda a millorar. Vaig aconseguir passar per dins del mur massís i gran que no em deixava continuar però segueix amb la motxilla a l'esquena, clar que si, la meva motxilla, la meva millor amiga. La que de vegades pesa i no pots ni tan sols donar un pas però d'altres vegades està tan lleugera que ningú et pot parar, si eixa. Ella se que sempre estarà amb mi.

Ara mateix em trobo assegut a la butaca de l'avi, contant i expressant el que vaig sentir en aquell moment. Tanque el llibre on he recordat el que vaig viure. Em pose

a pensar, recordo el que hem deia ell: pase el que pase, estimat i molt. Me adonat que intentava estimar als altres, sense estimar-me a mi, i això no és pot. Ara, sent la necessitat de dir gràcies al haver après a estimar-me. Acceptat com jo ara m'accepto.